

O starčekovi a jeho vnúčikovi

Napísal Olga

Sobota, 22 Máj 2010 12:12

Bol raz jeden starček, ktorý bol už veľmi starý, zle videl, dobre nepočul a ani zuby už žiadne nemal. Keď jedol, jedlo mu padalo z úst na zem. Jeho syn a nevesta ho preto nepozývali ku stolu, kde jedávali oni sami. Jedlo mu nosili za kachle, kde sedával stále v kúte kuchyne.

Jedného dňa, keď mu doniesla nevesta na tanieri polievku, starčekovi tanier vypadol z rúk a rozbil sa. Nevesta naňho začala kričať, že im v dome všetko poničí, riad porozbíja, že mu odteraz budú dávať jedlo do drevenej misky. Starček iba smutno sedel, pozrel na svojho syna a ťažko vzdychol, utrel si slzy, ale nepovedal nič.

O niekoľko dní neskôr sedel starčekov syn aj s manželkou v jedálni a rozprávali sa spolu a pozerali, ako sa ich synček hrá a vyrezáva čosi krásne z dreva,... Obaja manželia boli šťastní, akého múdreho majú synčeka,...

Zrazu sa ho ocko spýta: "Synček náš a čo to má byť - to čo tvoríš svojimi rúčkami z toho dreva?" A synček pohotovo a múdro odpovedal: "To bude drevená miska, otecko, do tej vám budem dávať jedlo až budete starí ako náš starký."

O starčekovi a jeho vnúčikovi

Napísal Olga

Sobota, 22 Máj 2010 12:12

Syn s nevestou sa pozreli na seba a rozplakali sa,... Až teraz pochopili, ako strašne ťažko zranili starkého a hambili sa za to. Od tej doby starček už sedaval s nimi za stolom a nikomu nevadilo, že po vylieva polievku aj po sebe. Až malé dieťa im muselo obom otvoriť oči.

Tí, ktorí máme ešte svojich drahých rodičov vážme si ich, veď aj my raz budeme starí a nevládni, s trasľavými rukami. A tí čo už rodičov nemajú a zachovali sa niekedy ku nim zle, odprosme ich v modlitbe... Aby sa naše deti raz nechovali tak ku nám, ako sa my teraz chováme ku svojim rodičom.